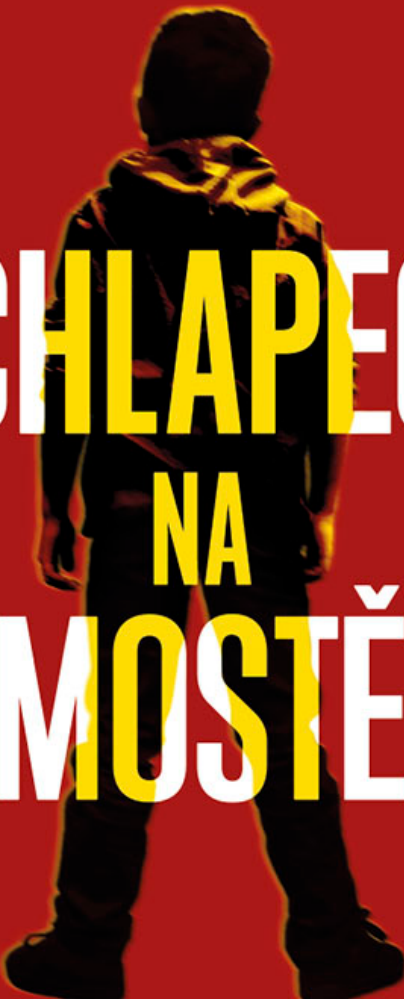

Návrat do krvelačného světa románu *Všemi dary obdarovaná*

CHLAPEČ NA MOSTĚ

POSTAPOKALYPTICKÝ THRILLER

M. R. CAREY

Host

CHLAPEC NA MOSTĚ

M. R. Carey

M. R. Carey

A black silhouette of a young boy standing with his hands behind his back, centered against a bright yellow background. The boy is wearing a hooded jacket and dark pants.

CHLAPEC NA MOSTĚ

BRNO 2018

The Boy on the Bridge © M. R. Carey, 2017

First published in Great Britain in 2017 by Orbit, an imprint
of Little, Brown Book Group

Cover images © Stephen Mulcahey / Arcangel Images

Cover design © Duncan Spilling — LBBG

Translation © Vojtěch Ettler, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-572-6 (PDF)

ISBN 978-80-7577-573-3 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-574-0 (MobiPocket)

**S láskou a díky Camille Gatinové
a Colmu McCarthymu**

Část první

VE VNITROZEMÍ

Kapitola 1

Konečně se na někoho svalila veškerá zodpovědnost a všechny spory se vyřešily tak, že už nikoho neдрásají. Asi po stovce planých poplachů se Rosalinda Franklinová skutečně vydává na svou pouť k severu — z Majáku na jižním pobřeží Anglie až nahoru do divoké Skotské vysočiny. Sotvakdo věří, že tam dojede, ale i tak ji na rozloučenou zdraví mávátky a zasypávají věnci. Provolávají slávu už jen té samotné vyhlídce.

Rosie na pohled budí respekt, ale ten pozemní kolos se ani náhodou nedá považovat za to největší, co se kdy valilo krajinou. V letech před Kolapsem měřily nejprepychovější karavany, integrované diesellové vozy nejvyšší třídy, dobrých šestnáct nebo sedmnáct metrů. To je Rosie menší. Není zbylí; má extrémně silné pancéřování a nosnost kol není neomezená. Aby mohla pojmout dvanáctičlennou posádku, musely se udělat určité ústupky v pohodlí. Obsahuje tedy jenom jednu sprchu a jeden záchod, navštěvované podle přísně stanoveného rozpisu. Jediný soukromý prostor představují kavalce, které jsou naskládány ve třech patrech nad sebou jako v kapslovém hotelu někde v Tokiu.

Postup vpřed je zdlouhavý, je to vleklá pouť světem, který se k lidstvu obrátil zády už skoro před deseti lety. Doktor Fournier posádku ve svém motivačním proslovu přirovnává ke třem králům z Bible, kteří se drželi hvězdy na obloze. Tahle analogie nikomu jinému z posádky nepřipadá ani trefná, ani láková. Za prvé je jich celkem

dvanáct — když už by se mělo zůstat u toho Ježíše, připomínají spíš dvanáct apoštolů než tři krále — a ani v nejmenším se nedrží nějaké hvězdy. Drží se trasy, kterou jim před rokem prorazil jiný oddíl v oplechovaném vozidle navlas stejného typu — trasy navržené komisí hašteřivých odborníků tak, aby procházela všemi druhy terénu, jaké vnitrozemí Velké Británie nabízí. Napříč poli i loukami, přes hory i lesy, přes rašeliniště v Norfolku i yorkshirská vřesoviště.

Přinejmenším doktorce Samrině Chanové se všechna ta krajina zdá skoro stejná, jak si ji pamatuje z dřívějších dob. Nedávné události — jako zhroucení civilizace a bezmála vymření lidské rasy — na ní nezanechaly žádné viditelné stopy. Chanovou to nepřekvapuje. Éra lidské nadvlády na Zeměkouli se z hlediska geologického času podobá malinké kapce v moři a rozpohybovat takové moře si žádá mnohem víc.

Města a městečka se nicméně proměnila k nepoznání. Postavila se pro lidi a bez nich přicházejí o svou totožnost a pozbývají účelu. Ztratila paměť. Všude bují vegetace, obaluje megality vztyčené lidskou rukou a formuje je do nových a neidentifikovatelných podob. Z kancelářských domů se nepozorovaně staly stolové hory, náměstí zarostla v houštiny nebo se zatopila v jezera. Přišla o svou minulost, která jim dodávala jasný smysl, a tak se náporu poddala bez odporu a definitivně se vyvázala z břemena lidských záměrů.

Pořád se ale kolem potulují hordy ztracených duší, kdybyste hledali zrovna je. Členové vědeckého týmu se hladovcům pokud možno vyhýbají, do kontaktu s nimi přicházejí jen v naprosto nezbytných případech (což většinou znamená, že si časový plán žádá vzorky tkání). Ozbrojený

doprovod má právě z titulu svého ozbrojení na výběr ještě třetí možnost, ke které se uchyluje s velkou vervou.

V těchto případech do terénu si nikdo nelibuje, ale harmonogram je přesně daný. Posílá je do všech oblastí, kde by se mohla ukrývat relevantní data.

Po sedmi týdnech od výjezdu z Majáku je přivádí do Lutonu. Vojínka Sixsmithová vozidlo zaparkuje uprostřed kruhového objezdu na A505, čímž jim zajistí zároveň výbornou obrannou pozici i vynikající viditelnost. Tým na odběr vzorků odsud do centra města, vzdáleného asi kilometr, vyrazí pěšky.

Posádka Charlese Darwina, jejich mrtví předchůdci, tam totiž zanechala schránku se vzorky kultur na substrátu z organického materiálu nasbíraného z bezprostředního okolí. Úkol jejich týmu spočívá ve vyzvednutí těchto sesbíraných vzorků, na což postačuje jeden vědec v doprovodu dvou vojáků. Vědcem je doktorka Chanová (dala si ztraceně záležet, aby jím byla, tři dny po sobě si prohazovala služby s Lucienem Akimwem). Doprovod se skládá z nadporučíka McQueena a vojína Phillipse.

Chanová má svoje osobní důvody, proč se chce do Lutonu podívat, a ty jsou každým dnem naléhavější a naléhavější. Bojí se a má pochyby. Potřebuje odpověď na jistou otázku a doufá, že ji v Lutonu najde.

Postupují pomalu kvůli obvyklým příčinám — hustému podrostu, improvizovaným barikádám z rozpadlého zdiva, poplašeným zařízením a odklonům od přímé trasy, kdykoli se něco pohne nebo vydá nějaký zvuk. Vojáci zatím nemusejí sahat po zbraních, ale několikrát v dálce zahlédnou skupinku hladovců a radši pokaždé změni směr, aby minimalizovali nebezpečí setkání tváří v tvář. Tempo udržují na úrovni smutečního pochodu přerušovaného neustálými

zastávkami, protože i když mají každický centimetr obnažené kůže pomazaný maskovacím gelem, aby nevydávali tělesný pach, pořád hrozí, že hladovci zaregistrují rychlý pohyb a uvědomí si potenciální oběť.

Chanová uvažuje, jak podivně jejich trojice musí vypadat, i když kolem s nejvyšší pravděpodobností není nikdo, kdo by se na ně díval. Dva muži s přehledem převyšující metr osmdesát a mezi nimi jedna drobná, subtilní žena. Nesahá jim ani po ramena a stehna má tenčí než oni předloktí. Mohli by ji nést v náručí i s celou její výstrojí a nezvolnit krok. Když docházejí na Park Square, kam je nasměroval palubní deník z Darwina, je už po poledni. A pak jim trvá ještě dlouho, než zjistí přesnou polohu schránky se vzorky. Vědci z Darwina před jejím uložením podle předpisů vyčistili okolní plochu o průměru tří metrů, ale od té doby celý rok pracovala příroda. Ve změti ostružiní tak hustém a masivním, že připomíná protitankové zátarasy, je i sytě oranžový plášť schránky prakticky neviditelný. Když ji konečně zaměří, musí se k ní prosekat mačetami.

Chanová uprostřed ostružinového mulče ulepeného mízou poklekne a zkontroluje plomby na jednotlivých pouzdech vzorků. Je jich celkem deset a všechna jsou šedá jako bitevní křížník — spíš než průhledná —, jelikož houba uvnitř se rozrostla tak, že praskají ve švech. Což pravděpodobně znamená, že jsou vzorky znehodnocené a nezjistí se z nich nic víc, než co už dávno vědí — že nepřítel je odolný a přízrůsobilý a není náročný na pH, teplotu, vlhkost a sakra vůbec na nic.

Naděje každopádně umírá poslední a oficiální znění mise je nesmlouvavé. Chanová si tedy pouzdra přemístí do brašniček na opasku. McQueen a Phillips jí stojí každý po

jednom boku a přejíždějí mlčenlivé náměstí ostražitými třistašedesátistupňovými pohledy.

Chanová se zvedne, ale když na ni a na Phillipse McQueen stroze mávne, ať se pohnou, zůstane stát na místě.

„Musíme si udělat malou zacházku,“ prohlásí a doufá, že její hlas neprozradí, jak je napjatá.

Nadporučík si ji změří s nekonečnou lhostejností, jeho široká, plochá tvář nedává najevo žádné emoce. „To v instrukcích není,“ řekne jí úsečně. Na Chanovou nemá čas, a ani se to nesnaží skrývat. Podle Chanové ji nemá rád kvůli tomu, že a) není voják a b) ani není aspoň muž, ale nevylučuje ještě další možnosti. Možná je ve hře i nějaký rasismus, ať už se to v téhle době zdá jakkoli bizarní a přežitě.

Tím pádem předpokládala jeho reakci a připravila se na ni. Z kapsy u polní uniformy vytáhne seznam a podá mu ho. „Léky,“ vysvětlí, když McQueen seznam se rty sevřenými do úzké linky rozloží a zkoumá. „Jsme zajištění celkem dobře, ale oblast severně od Bedfordu si užila docela dost bombardování. Když se napakujeme teď, ještě než se dostaneme do toho spaleniště, může nám to ušetřit hodně potíží později.“

Chanová je odhodlaná lhát, když bude muset, ale McQueen se jí na to, jestli se jedná o autorizované vybočení z trasy, nezeptá. Pokládá za samozřejmé — a je to naprosto legitimní předpoklad —, že si Chanová tenhle jejich výletík bez přímých rozkazů doktora Fourniera nebo plukovníka dobrovolně prodlužovat nebude.

A tak se zvolna vydají k nedalekému nákupnímu centru Mall, které se proměnilo v mauzoleum hodné staroegyptského faraona. Za roztříštěnými výlohami jim vzdávají digitální hold ploché obrazovky televizorů a počítačů.

Figuríny tomu se vši paví parádou přihlížejí, nebo snad čekají na svoje dlouho opožděné vzkříšení.

Nadporučík McQueen ničemu z toho nevěnuje pozornost a vede tým dovnitř a nahoru do mezipatra. Když vystoupá po schodech, zůstane s odjištěnou puškou nastavenou na režim nekonečné dávky v hlavní hale a Chanová a Phillips se vydají do lékárny posbírat drahocennou kořist.

Chanová si vezme na starost léky na předpis a vojínovi nechá mnohem jednodušší úkol v podobě shromažďování obvazů, sterilních krytí a analgetik. I tak mu ale vnutí svůj seznam a ujistí ho, že ho bude potřebovat mnohem víc. Což je vcelku vzato pravda. Chanová dobře ví, čeho mají málo a co tu můžou reálně najít.

Ale celá pravda to není. Taky totiž chce, aby měl vojín Phillips při procházení mezi regály skloněnou hlavu a luštil její mizerný rukopis. Když si bude pročitat seznam, nebude ji sledovat. Takže jí nic nebude bránit v tom, aby se věnovala svému vlastnímu tajnému poslání — kvůli kterému se sem vydala bez autorizace a bez vědomí velitele mise.

Léky na předpis jsou uskladněné za pultem. Chanová se za něj protáhne a hbitě a efektivně plní svůj tlumok. Bere hlavně antibiotika, která jsou v Majáku tak vzácná, že všechny recepty musí stvrdit dva lékaři a ještě armádní důstojník. Narazí taky na celý balíček inzulinu a bez váhání ho hodí do batohu. Paracetamol. Kodein. Několik antihistaminik.

Jakmile si odškrtná oficiální nákupní seznam, přijde čas na změnu programu. Doufala, že to, co hledá, najde přímo tady v oddělení léků, ale kde nic tu nic. Zvedne hlavu a přes pult analyzuje momentální situaci. Vojín Phillips se nachází padesát metrů od ní, mračí se na seznam a plouží se mezi regály.

Chanová, ohnutá skoro až k zemi, dětskými krůčky přecupitá přes uličku a snaží se nezpůsobit žádný hluk. Ocitne se před výstavkou s tématem zubní hygieny a horečně přelétne zrakem police po obou stranách. Phillips může svou práci dokončit a přijít ji hledat každou chvíli.

Část těla, o kterou se jí jedná, leží od zubů mnohem níže, ale z nějakého nepochopitelného důvodu jsou patřičné produkty vyskládané na polici hned ve vedlejším regále. Může si vybrat ze tří značek. Před deseti lety, v poslední den, kdy se na tomhle místě dalo cokoli koupit a prodat, byly v akci. Chanová si neumí představit, jak něco takového může vzhledem k velice specifickým okolnostem, kdy se tyhle věcičky používají, vůbec dávat smysl. Buď je prostě potřebujete, nebo ne, a když zrovna ano, cena sotva hraje roli. Chanovou zaplaví úleva, po jedné hmátne a strčí ji do tlumoku.

Po chvilce váhání přidá ještě dvě další, aby měla jednu od každé značky. Deset let je dlouhá doba, a dokonce i pod vzduchotěsnými obaly nic nevydrží věčně: lepší házet třemi kostkami než jen jednou.

Znova vyhlédne přes okraj regálu a zjistí, že je k ní volán Phillips obrácený zády. Dokonalé načasování. Vykročí do uličky a jednu ruku nedbale položí na lékárenský pult. Tady jsem, hlásá její postoj. Kde jsem byla celou dobu. Kde mám všechny důvody být.

„Hotovo,“ oznámí mu.

Phillips neodpoví. Dívá se na něco na zemi.

Chanová se rozejde a připojí se k němu.

Našel nějaký brloh. Je tam pomačkaný, špinavý spacák, otevřený batoh, ze kterého čouhá několik plastových lahví na vodu a rukojeť možná kladiva nebo velkého šroubováku, dvě vyrovnané hromádky oblečení (džíny, ponožky,

trička a pár svetřů, nic vyloženě dámského, až na osamocené kalhotky a černou blůzu s volánky), několik desítek prázdných plechovek vyskládaných do řádků, z nichž většina kdysi obsahovala fazole nebo polévku, a brožované *Čarokřeslo a tisíc přání* od Enid Blytonové. Nikde žádné tlusté vrstvy prachu, ale je jasné, že ničeho z těch věcí se už nějakou chvíli nikdo nedotkl. Vítr, který se sem dostal nějakým rozbitým oknem, všechno zanesl suchým listím a po dolní polovině spacáku se už šplhají chapadla černavé plísně.

Někdo tu žil, pomyslí si Chanová. Mall musel vypadat jako dost dobré místo k úkrytu vzhledem k tomu, že nabízí jídlo, střechu nad hlavou a lákavou škálu spotřebního zboží. Ale byla to samozřejmě smrtící past. Spousta vchodů a jenom pár dobrých míst na obranu. Tenhle optimistický poustevník nejspíš umřel jenom kousek od místa, kde oni právě stojí. Vojín Phillips se na ten žalostný výjev dívá se zamyšleným, nepřítomným výrazem ve tváři. Nehtem se škrábe na neoholené bradě.

Pak si dřepne, odloží pušku, zvedne knížku a zběžně ji prolistuje. Musí při tom dávat pořádný pozor, protože desítky let stará lepená vazba oschla a popraskala, takže stránky vypadávají ze hřbetu. Chanovou to ohromí. Může se jenom dohadovat, že *Čarokřeslo a tisíc přání* nějak figurovalo ve vojínově dětství; že se shledává s nějakou dávno pohřbenou částí svého já.

Něco vypadne na podlahu. Úzká obdélníková kartička s vybledle zlatým nápisem. To osamocené slovo zní: RIZLA.

„Jasný jak facka,“ zaraduje se Phillips. Knížku odhodí stranou. Při dopadu se z ní stránky vysypají jako karty z pohozeného balíčku. Vojín s gustem zaloví v batohu, rozhazuje napůl prázdné lahve s vodou, odmrští stranou

i vykukující nástroj (stolařské kladivo) a pak se konečně dopátrá svojí odměny: jedné zdecimované krabičky cigaret Marlboro Gold a druhé, která je ještě pořád zabalená. V Majáku je to tvrdá měna, ale není šance, že ty hřebíky do rakve doputují tak daleko.

Chanová klesne pohledem k roztroušeným stránkám knížky. Na jedné z nich je obrázek dvou dětí v létajícím křesle, pevně se drží opěrek a sviští kolem kulaté hradní věže. Pod ilustrací je titulke: BOŽÍNKU, S NAŠÍM ČARO-KŘESEM DOLETÍME KAMKOLI!

„Máte, co jste chtěla, doktorko Chanová?“ zeptá se jí Phillips. Má dobrou náladu, veze se na vlně emočního rauše už jenom z pomyšlení na ty čoudy.

„Ano, Gary,“ řekne mu Chanová se záměrně kamennou tváří. „Všechno, co jsem chtěla.“

Cestou zpátky k Rosie se zaplaťpánbůh nic nestane, ale stejně jako první část jejich pochůzky je návrat únavný a vleče se. Když se konečně ocitnou zpátky za přechodovou komorou, Chanová toho má dost a prostě si chce jenom lehnout na kavalec a zůstat tam, dokud den neskončí. Jenže John Sealey ji potřebuje přivítat a — pod rouškou ležérního rozhovoru — ujistit se, že je v pořádku. Chlapec Stephen Greaves nedává svým pocitům tak volný průchod, ale doktorka zná jeho řeč těla: potřebuje ujistit ještě víc než John, a nadto potřebuje, jako vždycky, nastolit normální stav věcí pomocí rituálů, které si za ta léta, co se znají, vybudovali — vyměnit si určité věty na uvítanou, jejichž význam tkví spíš v tom, že jsou vůbec řečeny, než že by záleželo na tom, co znamenají.

„Šla práce od ruky, Stephene?“

„Docela ano, Rino. Děkuji za optání.“

„Nemáš vůbec zač.“

„Užila sis procházku?“

„Velmi. Venku je krásně. Měl by sis ven vyrazit taky, než zapadne slunce.“

Jemně se obou zbaví, napřed Johna a pak Stephena, a je zase volná a nic ji neomezuje. Plukovník sedí ve předu v kabině. Zbytek posádky má dost svých sraček, takže se nijak netouží namočit ještě do jejích.

Chanová jde do sprchy, protože záchod už si zabral Phillips. Zamkne se a rychle se svleče. Tělo má kluzké potem, ale nevydává žádný pach kromě nahořklého oděru maskováku. Jak by ne, kdyby nějaký vydávala, už by to dávno zjistila.

Jednu po druhé rozbálí tři krabičky a fólie si nacpe do kapes. Krabičky je snad desetkrát přeložené hned následují. V každé byla chatrná plastová tyčinka. Mírně se liší v provedení, ale každá tyčinka má uprostřed okénko a na jednom konci se rozšiřuje, aby bylo jasné, kde ji chytit.

Sedne si na bobek, trochu rozevře stehna a udělá, co je potřeba.

Chemický proces je přímočarý a skoro stoprocentně spolehlivý. Anti-hCG globulin reaguje s vysokou citlivostí na jisté lidské hormony, včetně gonadotropinu. Když je připravený správně, změní v přítomnosti gonadotropinu barvu.

A gonadotropin se vyskytuje v ženské moči. Někdy.

Když se vyčurá na funkční část všech tří tyčinek, v tichosti čeká a pozoruje tři malinká okénka. Negativní výsledek jí nepoví skoro nic. Proteinová vrstva na předpřipraveném proužku uvnitř tyčinek se mohla znehodnotit do takové míry, že k reakci nedojde. Pozitivní bude na druhou stranu znamenat to, co znamená vždycky.

Chanová zaznamená hatrick.

Zírá na tahle hlášení ze svých neprobádaných útroh a zaplaví ji smíšené pocity. Je to příliv úžasu a zděšení a pochyb a neštěstí, na kterém se jako odříznutý záchranný člun houpá naděje.

Sedm týdnů po začátku patnáctiměsíční mise, deset let po konci světa a sto mil od domova je doktorka Samrina Chanová těhotná.

Jenže tady není v Betlémě a žádný teplý chlév ji nečeká.

Kapitola 2

Je jich dvanáct, ale dělí se přesně na dvě skupiny po šesti.

Tým vědců vede doktor Alan Fournier, civilní velitel celkově zodpovídající za úspěch mise. Hubený, puntičkářský mužík, který má ve zvyku zastavovat se v půlce věty, aby si uspořádal myšlenky. U velitele je to nešťastný zlozvyk, ale Fourniera za něj popravdě nikdo ani nemá.

Doprovod, který se skládá z vojáků a důstojníků Vojenského výboru Majáku, podléhá velení plukovníka Isaaca Carlisla, známého taky jako Topič kvůli spojitosti mezi ním a jistým katastrofálním použitím chemických zápalných látek. Tu přezdívkou nenávidí. Nenáviděl i tu misi. Jak se staví k téhle, o tom neexistují záznamy.

Do vědeckého týmu patří tři muži a dvě ženy:

- × Samrina Chanová: epidemioložka
- × Lucien Akimwe: chemik
- × John Sealey: biolog
- × Elaine Pennyová: bioložka
- × Stephen Greaves: nikdo přesně neví

Vojenský doprovod tvoří obdobně dvě ženy a tři muži:

- × nadporučík Daniel McQueen: odstřelovač a zástupce velitele
- × desátnice Kat Fossová: odstřelovačka
- × vojín Brendan Lutes: technik

- * vojínka Paula Sixsmithová: řidička
- * vojín Gary Phillips: proviantní důstojník

Vládnoucí orgány Majáku, civilní rada zvaná Hlavní správa a Vojenský výbor, nevybraly ze svého středu ty nejlepší ani nejchytřejší, i když si daly záležet, aby to přesně tak vypadalo. Ve skutečnosti spíš cílily, nebo se o to snažily, na takové rozvržení, které jim zajistí co nejslibnější vyhlídky na přežití. Ozbrojená eskorta by se jednoduše mohla zvětšit tím, že by se k expedici přidělilo víc vozidel, jenže každý odeslaný voják by oslabil obranu samotného Majáku. McQueen a Fossová, kteří prošli výcvikem zvláštní jednotky odstřelovačů, jsou elitní vojáci, a tudíž se s nimi Majáku loučilo nejhůř. Jejich schopnosti jsou potřeba každý den k tomu, aby ztenčovaly davy hladovců, které se Majáku kupí před branami. Vědci už jsou jiná záležitost, ale i v jejich případě dochází den co den k situacím, kdy se můžou urgentně hodit jejich odborné znalosti. Tím, že je Maják vysílá na misi, investuje do budoucnosti. Ale je to investice procezená skrz tlustou vrstvu pragmatismu.

Když padnou poslední argumenty a rozhodnutí, dvánáct mužů a žen v jedné velké opancéřované dodávce není tak hrozný risk. Nesou na svých bedrech mnoho nadějí a snů, ale kdyby náhodou přišli k úhoně, lze se s jejich ztrátou smířit.

A oni o svojí postradatelnosti dobře vědí.

Kapitola 3

Sedm týdnů je dostalo do Lutonu. A sedm měsíců je dove-
de až do Skotska.

Rok se chýlí ke konci, a stejně tak i všechno ostatní. Po-
slední z dobrých znamení se vypařilo už dávno. Neudělali
žádný pokrok, neučinili žádný objev. Vyzvedly se a testo-
valy tisíce vzorků, tisíce dalších mají ještě přijít, ale nikdo
z vědeckého týmu už nevěří, že to má nějaký smysl. Každý
svou rezignaci, cynismus a zoufalství skrývá jenom v zá-
jmu ostatních a jejich naděje už je značně opotřebovaná.

Celou dobu pečlivě sledovali trasu Charlese Darwina
a podařilo se jim získat všechny schránky se vzorky, až
na jednu. Ta jediná zbývající se měla nacházet na náhorní
plošině v pohoří Cairngorms, nedaleko vrcholku hory Ben
Macdui, a byl to doktor Fournier, kdo rozhodl o tom, že
ji tam nechají. Tvrdil, že na těch strmých svazích nehodlá
Rosie vystavit nebezpečí, ale všichni ostatní si „Rosie“ v té
větě přeložili jako „svou holou prdel“. Každopádně je to
známka toho, že už se blíží definitivní kapitulace.

Civilní a vojenský velitel pro daný účel jednoduše ne-
jsou kompatibilní. Navzájem se nenávidí a zbytku posádky
se vyhýbají — protože jinak by se museli přidat na tu, či
onu stranu. Většinou tedy sestavování rozpisu ozbrojené-
ho doprovodu zbývá na nadporučíka McQueena a rozdě-
lování úkolů při testování vzorků na doktorku Chanovou
nebo doktora Sealeyho.

Chanová se začíná zakulacovat. Bývaly časy, kdy to s jejím těhotenstvím bylo nejednoznačné a popíratelné, kdyby na ni někdo tlačil. Ty časy jsou teď pryč a tlačit se na ni bude velice brzy.

A pak je tu Greaves, i když ostatním nejde do hlavy proč. Kdo si mohl myslet, že přibrat nedospělého kluka na takovou misi je dobrý nápad? Kdy ho doktor Fournier oficiálně odstraní z rozpisu, místo aby pořád zavíral oči před jeho neschopností?

Kdy to konečně vzdají a otočí to zpátky?

Kdy to všechno skončí?

Když jim vypadne signál, tahle řečnická otázka pořád ještě visí ve vzduchu. Vysílačka se zdá funkční, ale Maják, jejich domov a základna, odůvodnění jejich konání a orientační bod, přestane odpovídat.

Jsou v tom sami.

Část druhá

ZRÁNÍ

Kapitola 4

Do akce jdou ve třech vlnách.

První jsou pěšáci. To je výmysl nadporučíka McQueena, krutý vtip, a nikdo jiný ten výraz nepoužívá. Tři vojíni předstírají, že jim to přijde zábavné, ale doktorku Chanovou to pohoršuje za ně. Lutes je podle ní nejlepší technik v Majáku. Sixsmithová před Kolapsem létala jako civilní pilotka a rozumí si jak s křídly, tak s koly. Phillips má dokonalou konstituci antické sochy a umí předvádět kouzla s kartami, která vás ohromí, i když už víte, jak se dělají. Ani na jednom z nich není nic pěšákovitého.

Překonají vršek kopce rychlým, nesouvislým krokem. Padesát metrů pod ním se zanoří do porostu hlodáše, který jim sice nenabízí žádnou ochranu, ale možná aspoň trochu zakryje jejich siluety pro pohled z dálky. A i něco tak nepodstatného může znamenat rozdíl mezi životem a smrtí.

„Čisto,“ prohlásí vojín Phillips potichu. Zvuk se tady venku nese daleko. Není nutné křičet, a existuje k tomu spousta dobrých důvodů.

V nepřítomnosti plukovníka Carlisla velení přebírá McQueen. Udělá posunek: kruhový pohyb paží ohnutou v lokti tak, že předloktí ukazuje vzhůru. Na Chanovou to působí — možná kvůli tomu, že se jí Fournierova tříkrálová analogie zažrala do mozku hlouběji, než by se jí líbilo —, jako by kázal o nebesích.

Ve skutečnosti se ale jedná o gesto určené týmu vědců, a tak jdou jako další. Nebo spíš dvě třetiny z nich,

jmenovitě doktorka Chanová, Elaine Pennyová, Lucien Akimwe a John Sealey. Zbývající dva členové týmu přítomni nejsou, jelikož jsou osvobozeni od účasti: pro Alana Fourniera jakožto vůdce vědeckého týmu a civilního velitele mise je to pod jeho úroveň. A Stephen Greavese pro ten den vyškrtl z rozpisu, protože pochybuje o jeho schopnostech zvládnout svou roli v koordinované skupinové akci a ví, že zbytek týmu (kromě Chanové) o tom pochybuje taky.

Chanová tu křivdu na Stephenovi vnímá palčivěji než on sám, ale celkově je za jeho nepřítomnost ráda. Pořád je to její chlapeček, když ne přímo pokrevně, tak rozhodně díky nějakému obdobně silnému a zavazujícímu poutu. Nějaká její část se té dobrovolně přijaté zodpovědnosti za to, že na něj dá pozor, nikdy nedokázala zříct. Navíc, i když by to nepřiznala ani Johnu Sealeymu, Stephen ráda udrží z dohledu těchhle odstřelů, protože je to vždycky tak ponižující a brutální podívaná. Hladovci sice už možná nejsou lidé, ale pořád jako opravdoví lidé vypadají. Když vidí, jak je kosí jako přerostlou travu, zvedá se jí žaludek, ať už ji mozek ujišťuje o čemkoli.

Vyšplhá se na kopec a sklouzne z něj po nohou, po rukou i po zadku (důstojnost sice nechává daleko za sebou, ale v tuhle chvíli nehodlá riskovat pád). Její malinký pasažér stejně několikrát zakope, možná aby projevil nelihost. V okamžiku, kdy se dostane mezi keře, zahlédne — koutkem oka — hlouček hladovců postávajících níže ve svahu. Úkosem, tak se na ně máte dívat. To je nejbezpečnější způsob. Když se střetnete pohledem, zaútočí. Když se pohnete moc rychle, zaútočí. Když se propotíte přes maskovák nebo si nedejbože v terénu upšouknete, půjdou po chemické stopě a zaútočí.

Teď je ale v bezpečí na domácí metě, z jedné strany má Phillipse a z druhé Sixsmithovou a jejich pušky představují dobré útočiště. Akimwe sjede z kopce hned za ní a svou rychlost skoro neudrží na uzdě. Nohama narazí Chanové do boku a okamžitě se zděsí. „Omlouvám se, Rino,“ zamumlá. „Prosím odpusť.“

Chanová zavrtí hlavou, jako že se nic nestalo, konec konců není z porcelánu. Ale přeje si, aby příště nezapomněl, že na to musí pomaleji. Ten jeho sestup mohl být klidně dost prudký na to, aby ho hladovci zaznamenali, a když se dají do pohybu, už se nezastaví. Přesně v tuhle chvíli by sem už mohli mít namířeno tím svým ohavným sprintem s vystrčenou hlavou a plandajícíma rukama, kdy hlavní roli převezmou jejich široce rozevřené čelisti. Řekne si ale, že to za ni mluví její zadní mozek. Kdyby se vyskytly jakékoli známky hromadného útoku, Phillips, Sixsmithová a Lutes už by pálili, celý tým by se po svahu stahoval zpátky nahoru a vypuklo by peklo všech pekel.

Všechno je v pořádku. Musí být.

Protože to už přicházejí odstřelovači, nikam nespěchají a z jejich svalnaté gracie Chanovou polévá stud, že je tak umazaná, neupravená a vystrašená. Přejdou přes kopec bok po boku, jako by byli jenom tak ve dvou na vycházce po okolí, každý s přehnaně dlouhou m407 nonšalantně přehozenou přes rameno. Všichni tři vojíni mají svoje pušky vždycky v pohotovosti, ale nadporučík McQueen a desátnice Fossová svou nepřipravenost dávají okázale najevo, chlubí se svýma prázdnýma rukama. A Fossová je navíc skoro tak vysoká jako nadporučík, ladný, dlouhonohý predátor s nakrátko střiženými vlasy bílými jako vydechnutý kouř — je to jediná žena, která kdy Chanovou

donutila vnímat, že jejích sto padesát sedm centimetrů možná není tak úplně dostačujících.

Jakmile jsou všichni na jednom místě, McQueen je pobídne k další akci jednoslovným rozkazem: „Cíle.“ Důkladně vycvičení členové vědeckého týmu vystrčí hlavy nad bujarou žluť hlodášových kvítků. Musejí vypadat jako houf králíků.

Třídění. Přichází chvíle vážení duší, tedy za předpokladu, že v tomhle údolí ještě nějaké duše kromě jejich vlastních zůstaly. To je palčivá otázka, ne filozofické prostovikvy: Chanová kvůli tomu někdy nemůže spát.

Bloumá očima po celé šíři údolí. Tají se jí dech. Je podmračený a větrný den, kdy slunce čas od času vyrazí z úkrytu a kousek běží, než ho zase spolknou nabobtnalé kupy kumulu. Den, kdy neustále hrozí déšť a vy se jím uchváceně opájíte, když přijde. Po zalesněných hořejších stráních se prohánějí stíny mraků, díky čemuž se zdá, že je celé panorama pod vodou. Níže se světlezelené louky svažují k jezeru, které je navzdory shonu nahoře na nebi hladké jako zrcadlo.

Tu a tam v rozevřeném údolí, nehledě na výšku ani terén, postávají lidské postavy; ruce jim visí podél boků a hlavu mají ve většině případů sklopenou v nepřírozeném úhlu na prsou. Stojí po lýtka nebo po kolena v bodláčí, blátě, kapradí, vodě. Na sobě mají vybledlé, potrhané oblečení, jehož strakaté vzory jsou vykreslené zaschlými rezavými skvrnami od krve. Na první pohled vypadají jako náměsíční, kteří se co nevidět probudí.

A to taky přesně jsou, pomyslí si Chanová. Až na to, že skutečně se neprobudí nikdy. Lidské mysli, které kdysi v těchto mrtvolách přebývaly, už budou dřímat navěky. Jestli otevrou oči, bude z nich ven hledět něco úplně jiného.

„Ti dva tamhle,“ řekne Elaine. „U toho velkého kamene. Na obou je spousta šedého.“

„A další tam.“ Sealey zvedne ruku — pomalu a opatrně — a ukáže. „Stejný vektor. Dole ve svahu. Dobré palebné pole.“

Chanová se skoro usměje. Vektory. Palebná pole. Tak mluví McQueen a Fossová. John si tolik touží hrát s těmi nejdrsnějšími borci ze třídy, ale ať udělá nebo řekne cokoli, vždycky bude spíš vědatorský exot než smrtonosná zbraň. Srdce se jí zachvěje a připomene jí jeho něhu i to, jak se někdy snaží až příliš.

„Za mě jsou ti tři v pohodě,“ schválí a Akimwe přikývne. „Materiálu habaděj,“ souhlasí.

Odstřelovači si kleknou a připraví si zbraně. Neřeknou ani slovo, neudělají ani pohyb navíc. Všichni ostatní jsou taky zticha. Tohle je jejich řemeslo a všichni vědí, že se do jejich rituálů a postupů nemají míchat. Chanová si není jistá, ale možná je z celého týmu jediná, kdo se ohledně jejich nespoutaného a nenuceného přístupu k zabíjení cítí rozpolceně. Když dojde na prolévání krve, možná je prostě citlivka.

Pokrytec je rozhodně. Až budou mít Fossová a McQueen hotovo, půjde na věc ona a z vybraných obětí si odkrojí jeden dva plátky. Jiné nástroje, stejný princip. Nemá žádné právo si tohle zelené úbočí plést s nějakou morální převahou. Obzvlášť když pomyslí na to, co bude muset podstoupit zpátky na základně, až tahle vycházka skončí.

Španělskou inkvizici nikdo nečeká. Což je mylný výrok, protože ta vždycky přijde.

„Proč je jich tam tolik pohromadě?“ zašeptá Pennyová. „Je to tu strašně odlehlé.“ Svráští pihovatou tvář, zmatek jí přeskládá obličejovou topologii, jak to u ní dělávají všechny emoce. Ze všech členů posádky má srdce nejvíce na dlani,

samozřejmě až na Stephena, který žádnou přetvářku a kamennou tvář vůbec neovládá.

„Všimni si, jaké mají kombinézy,“ odpoví jí Akimwe. „Většina z nich pracovala ve vodárně u přítoku do jezera. Nejspíš se nakazili najednou.“

Chanová se snaží nemyslet na to, jak to asi proběhlo. Jak si do toho velkého betonového zásobníku najde cestu jeden hladovec. Kousne prvního člověka, kterého uvidí, a přenese nákazu. Oba najednou hrají za stejný tým, a tak se rozutečou po chodbách za pronikavými pachy vedoucími k čerstvým kořistem. Koušou, infikují, verbují. Smrtící řetězová reakce, která končí teprve ve chvíli, kdy už v budově nikdo není. Nikdo bez patogenu v organismu. Nikdo, kdo by byl ještě člověk a uvědomoval si sebe sama.

„Od kraje jezera,“ zavelí McQueen. „Začínáš.“

Fossová teď leží natažená v trávě, krkem se tiskne k měkčené pažbě M407 a oko má přiložené k hledí. Kdyby stála, vypadalo by to jako výchozí postavení z nějakého vášnivého tanga.

Zmáčkne spoušť. Plynule, nic rychlého ani zbrklého. V pušce — s nasazeným interferenčním tlumičem, který by i v plnokrevném hřebci vyvolal falickou závist — lupne, jako když někdo vyplivne pecku.

O půl vteřiny později se dole v údolí jedna z postav — jedna z vybrané trojice — nakloní do strany, protože ji pravá noha roztříštěná pod kolenem vychýlí z rovnováhy. Pak se po hlavě skácí do vody. Ve vzduchu se po ní vznáší rudohnědá sprška.

Šplíchnutí se k nim donese o úder srdce později, jenom decentní zaševelení ve větru. Hladovci, kteří k sestřelenému stáli nejbliž, se otočí za zvukem a pohybem, ale ani

jeden z těch stimulů není dost silný, aby je přepnul z pasivního do aktivního stavu.

Pak je na řadě McQueen. Za palebnou pozici si zvolil poklek na jednom kolenu, použít integrovanou dvojnožku na pušce pro dodatečnou stabilitu je pod jeho úroveň. Vypálí a střela odhodí k zemi druhý cíl. Projektil prošel prostředkem pánve, čímž hladovce účinně znehybnil. Leží tam, kde dopadl, a ani sebou necuká. Hýbe se jenom jeho hlava, oči mu tékají, jako by hledal zdroj rány, která ho skolila.

Fossová srazí třetího a posledního z vyvolených a oba odstřelovači vymění zásobník, aby oblast kolem cílů vyčistili.

Nejvyšší priorita je vyhnout se masové reakci. Jestli se hladovci rozběhnou — a když se rozběhne jeden, běží všichni —, udupají ty, kteří už jsou na zemi a mají posloužit pro sběr vzorků. Odebírat vzorky tkání z výsledné břечky masa a kostí by nikam nevedlo. Takže jsou na denním pořádku radikálně invazivní projektily — zkráceně RIP. To jsou duté náboje, které se uvnitř těla roztříští a rozmašlují na kaši všechno, co jim stojí v cestě. Každý zásah znamená smrt. Jako by na to McQueen zapomínal, pokaždé střílí do hlavy. A pokaždé trefí.

Střídají se v rychlém rytmu, jeden vždycky trhne za páku, vyhodí prázdnou patronu a nasadí do hlavně plnou a druhý zatím míří a střílí. Když v řádném čase vystřílí zásobníky (omezené na pět nábojů, aby pušku nevychylovaly z precizní rovnováhy), přebíjení v synkopických jatkách skoro ani nevytvoří odmlku.

Za dvě minuty je kolem tří vybraných hladovců čisto. Tomuhle si mužstvo zvyklo říkat jemné čištění. Následuje

čištění hromadné: to vezmou do rukou pěšáci za použití těžkých útočných pušek SCAR-H v módu neomezené dávky. Tři vojíni zdvihnou zbraně a zamíří, i když s přesností si velkou hlavu dělat nemusejí.

„Odjistit,“ zavřečí McQueen. „Na můj povel.“ Zvedne ruku. *Čekejte*. Proč to dělá? přemítá Chanová. Zkouší vítr nebo něco? Ale to nedává smysl. Jsou potření maskovacím gelem, který zakrývá směsici jejich přirozených tělních pachů, a navíc nenechávají nic náhodě a stojí k hladovcům proti větru. Buď je ta vleklá pauza nějaká součást zabijáctví, u níž nikdo nečeká, že ji laikové pochopí, nebo je to jenom divadýlko.

Chvíle se protahuje. „Fajn,“ prohlásí nakonec nadporučík. „Pal —“ Ale přeruší ho jiný hlas, silně a jasně.

„Nestřílet.“

Je to Carlisle. Plukovník. Stojí přímo na svahu, naprosto odhalený ze všech směrů. Přišel za nimi, když se soustředili na to, co se děje dole, a celou dobu všechno sledoval.

Očividně k McQueenově silné nelibosti. Zkrouť rty, jako by měl v puse nějaké napůl rozkousané sousto, které chce vyplivnout.

„Povolení promluvit, pane,“ řekne.

Plukovník ho neudělí. Nejen že ho neudělí, žádost ani nevezme na vědomí. „Sklopit zbraně,“ poručí třem vojákům klečícím v porostu hlodáše. „Čekejte a pozorujte.“

McQueen to zkusí znova. „Pane, směrnice požadují úplné vyčištění —“

Odmlčí se, protože zrovna zahlédne, co už vidí i všichni ostatní. Na pahorku půl kilometru daleko se na okamžik ve svém plném erbovním majestátu tyčí jelen velikosti božího hněvu. Je to nejkrásnější pohled, jaký kdy Chanová viděla, nebo si to aspoň v tu chvíli myslí. Všichni na něj civí

jako nějací turisté, které z nich tenhle vládce údolí udělal, když si ve svém zaplněném rozvrhu našel místo, aby se tu zastavil a připomněl jim, jak titěrní jsou.

Pak se vydá po svahu dolů. Chanová dobře ví, co se stane. Ale nemůže odvrátit zrak.

Jelen si žádné nebezpečí neuvědomuje. Nic se nehýbe. Neozývají se žádné hlasité zvuky. Jenom rozpustilý vítr si pohazuje s několika cáry oblečení a vlny šplouchají kolem pár čerstvě složených mrtvol. Není tu nic k vidění, není čeho se obávat.

Zvíře se dostane mezi hladovce, ještě než se ti nejbliž k němu začnou vrtět. Narovnají hlavy a kroutí jimi sem a tam, aby zjistili směr a vzdálenost. A pak jsou najednou v pohybu.

Jelen se bez jediného varování ocitne ve středu mnohočetného zájmu.

Tryskem vyrazí pryč, ale to nepomůže, protože všechny únikové cesty už jsou zablokované. Hladovci se předtím mohli zdát řídce roztroušení po celém údolí, ale ježíšikriste, jak ti se umějí seběhnout na večeri! Sprintují ze všech stran, záda mají ohnutá a hlavu vytrčenou dopředu. Teď už se zvuky ozývají: jak jim pracují čelisti, dusají nohama a jak občas jeden do druhého se surovým, tupým úderem ve svém spěchu narazí a oba se pak valí ze svahu dolů.

První hladovec, který jelena dožene, se mu zahryzne do boku. Druhý do krku. Dál už není možné počítat, protože už není nic vidět. Jelen zmizí pod učiněnou záplavou lidských těl (nebo bývalých lidských, opraví se Chanová bezděčně). Spadne k zemi s tlumeným žuchnutím, zastřeným vzdáleností.

Hladovci se krmí. Sklánějí hlavy, zatínají čelisti a v rychlých křečovitých pohybech odtrhávají, co se dá. Celý ten

výjev je jako kolektivní peristaltika, zmítaná vlnami, které s hladovci škubají v nepravidelných intervalech.

Chanová už teď chápe, proč plukovník zastavil palbu. Hladovci — všichni až na ty sestřelené — jsou z bližšího svahu pryč. Vědeckému týmu nic nebrání v tom, aby se vydal přímo dolů a sklídl, co odstřelovači zaseli.

Kapitola 5

Odstřelovači zůstanou vysoko na stráni, aby mohli vědce krýt. Pěšáci jdou s vědci, pušky mají přes rameno a v rukou místo nich odchytové smyčky. Čas je pořád rozhodující veličina, a tak má každý přiřazenou svou práci.

Proto Chanová nese soupravu na odběr vzorků, i když je na soupisu posádky uvedená jako epidemioložka. Jediná dělicí čára, která tu hraje nějakou roli, leží mezi lidmi s puškami a lidmi s doktoráty.

Tři hladovci. Tři subjekty, každý má mozek, páteř, pokožku a četné orgány. Čtyři vědci, každý má polní soupravu, která může uchovat až dvacet čtyři samostatných vzorků. Zábava pro všechny.

Vojáci už mají se smyčkami řádnou praxi. Je to nástroj původně určený k odchytu zvířat, vysunovací kovová tyč, která se dá nastavit na libovolnou délku a na konci má stahovací oko. Oko je vyrobené z padákoviny vyztužené splétaným ocelovým drátem. Navlečete je hladovci na krk — nebo na jakoukoli dostupnou končetinu — a použijete je ke znehybnění. Obvyklý postup je zvolenému cíli chytit a zafixovat hlavu a obě paže, čímž horní polovině těla znemožníte jakýkoli pohyb. Hladovec se sice pořád kroutí a ohání, ale když mu vyloženě nedáte ruku před pusou, žádné kousnutí vás nečeká.

Ne vždycky je snadné na to pamatovat. Tihle hladovci se nakazili už před lety. Patogen *Cordycepsu* jim v těle celou tu dobu rostl, takže teď už jim kůži pokrývá tlustý koberec

z houbových vláken. Není nebezpečný: výhradním přenašečem infekce jsou tělní tekutiny; krev nebo sliny. Ale nějaký hluboce zakořeněný instinkt Chanové vždycky našeptává, ať se doteku toho vybledlého skvrnitého povrchu obaleného šedým chmýřím vyhýbá.

Nemůže. Záleží na každé vteřině. Když mají vzorek zajištěný, z každého vědce se stává jiný typ řezníka. John Sealey tak soustředěně, že ani nemrká, řeže pilkou kosti. Akimwe je pan Mozkomíšní mok, který svou injekční stříkačku bez klepání vráží do obratlů L5. Pennyová jde po epidermálním růstovém faktoru, kvůli čemuž s malou plastovou škrabkou poskakuje mezi oběma muži jako člupek v tkalcovském stavu.

A Chanová?

Chanová vykrajuje mozky.

V téhle souvislosti je mozek nejžádanější část, i když tak rozhodně nevypadá. Vypadá spíš jako zplesnivělý sýr, vyschlý a scvrklý přibližně na třetinu svojí obvyklé velikosti, omotaný houbovými vlákny jako chuchvalcem pavučin. Nebere ho celý. Jde jí jenom o přehled myceliové penetrace a hustoty, který pak dokáže zjistit z biopsie.

Takže jakmile John odpáčí vršky všech tří lebek, pustí se Chanová do práce s osmicentimetrovou sondou a zanoří ji šikmo skrz *corpus callosum* do vysušené, nezdravé tkáně pod ním.

K pásku má připnutou řadu ocelových kapslí. Naplněná sonda do nich pasuje tak bezvadně, že je vzorek prakticky vakuovaný ještě předtím, než zašroubuje uzávěr.

„U mě dobré,“ oznámí po chvíli.

„Taky hotovo,“ přitaká Akimwe.

„Ještě moment,“ zamumlá Pennyová. Opakovaně o rameno hladovce, který sebou pořád ještě škubá, drhne

škrabkou, jako by to byla hrouda másla přímo z ledničky. „Dobrá,“ řekne nakonec a opatrně šedivou pěnu nasune do svojí poslední nádoby na vzorky. „Už můžu.“

John Sealey spojeným palcem a ukazováčkem naznačí McQueenovi, že je všechno ok. Zase se snaží mluvit nadporučíkovým jazykem, což je svým způsobem dojemné, ale taky bezúčelné. McQueen se na něj skoro ani nepodívá.

A v každém případě, když je tu teď Carlisle, nejvýše postaveným důstojníkem je on, a ne McQueen. „Hotovo, pane plukovníku,“ ozve se Chanová, která Johnův přehmat nechce opravovat, ale taky by byla docela ráda, aby u něj neskončilo. K plukovníkovi má úctu — úctu, která se tím, za co mu dluží ona osobně, prohloubila v něco, co se jí definuje mnohem hůř. K McQueenovi, přestože ji dennodenně udržuje při životě, cítí především jakousi rozpačitou směsici respektu a mírné averze. V tom, co dělá, je velice, velice dobrý. Zároveň to, co dělá, je něco, s čím se Chanová nedokáže tak úplně smířit.

„Ústup,“ zavelí Carlisle. „Za sebou, každý na svoje jméno.“

Volá je domů a oni jdou. Celou tu dobu se neobtěžoval se přikrčit ani si najít úkryt; jenom občas vrhne ostrážitý pohled na hladovce na úpatí svahu, kteří se pořád ještě krmí mršinou jelena. Ať ale plukovník sám podstupuje jakákoli rizika, u ostatních je obezřetný. Vyvolává je v dobrém pořadí, vědci jsou se svou těžce vydobytou kořistí uprostřed ochranného kordonu hlavní směřujících ven, takže jsou jako něžná květinka uprostřed bodláků.

Na vrcholu stráně se Elaine Pennyová ohlédne dolů do údolí a na tváři se jí objeví zmatený výraz.

„Co je?“ zeptá se Chanová.

„To bylo divné,“ utrousí Pennyová. „Měla jsem dojem, jako bych viděla...“ ukáže. „Tam dole byla nějaká děčka.“

„Hladovci?“

„Ne. Nevím.“

„No, kdo jiný by tam byl? Vetešáci by měli víc rozumu.“

Pennyrová se zamračí a pak pokrčí rameny. „Asi máš pravdu.“

Jak se blíží k Rosie, ocitne se Chanová vedle plukovníka. V husím pochodu se tedy přesunula dozadu, protože i když se plukovník opírá o hůl, jeho nesouměrná, kolébavá chůze moc rychlá není. Svou vysokou, vyzáblou postavou, kterou ošlehaly větry tuctu nejrůznějších bitevních polí, ji výrazně převyšuje. Jeho obličej s pravoúhlou bradou a bytelným nosem ani plešatá hlava orámovaná dvěma prořídlymi závorkami šedivých vlasů nejsou o nic méně erbovní než ten jelen. Je to tak retro, až je to vlastně vtipné. Otočí se a skloní k ní pohled, přičemž poposune ruku na hlavici svojí (stejně nadčasové) vycházkové hole značky Derby se spirálovitým zdobením.

A jelikož se znají už dlouho — mnohem déle než ty dvě stovky a něco dní, které od začátku téhle mise uběhly —, pozná, že se Chanová necítí dobře. Ale splete si příčinu. „Doktora Fourniera se nemusíš bát, Rino,“ konejší ji. A když neodpoví: „Dopustila ses přestupku, a tak má pocit, že by vyslal špatný signál, kdyby to nechal být. Ale sotva tě může z mise vyloučit. A protože je zrovna teď nemožné záležitost ohlásit Majáku, nemá k dispozici žádné další sankce.“

Chanová tohle ví. Na ten očekávaný rozhovor se nijak zvlášť netěší, ale ani se ho nebojí. Jenom chce, aby ho už měla za sebou. Ale plukovník tím nakousl zakázané téma. Přivedl ji v myšlenkách na ten rádiový klid a na to, co může znamenat, a takové úvahy jsou dostředivá spirála, z níž se musíte vymanit dřív, než dopadnete na dno a vybuchnete ve smrdutém obláčku existenční úzkosti.

Dostali se teď mezi stromy, a tak se vojáci, napjatí a os-tražití, semkli k sobě. Viditelnost je tu špatná. Hladovec může vyběhnout odkudkoli. Dokonce se ani nemůžou spo-léhat na sluch, protože vítr zesílil: stromy šumí jako do ochraptění skandující dav fanoušků ze vzdáleného fotba-lového stadionu. K Chanové se donese vůně lučního kvítí a pod ní zápach hniloby. Svět na svoje zničující rány na-nesl trochu parfému.

Plukovník Carlisle vidí, že se netrefil. Hádá znova.

„Připadá ti to kruté,“ promluví. „Co jsem právě udělal. Že jsem nechal toho jelena, ať hladovce odláká.“

„Ne,“ ohradí se Chanová. Ale schovává se za sémantiku. Připadalo jí to odpudivé, ale plukovníka si s odpudivostí nespojuje. „Jenom jsem byla připravená na něco jiného, to je všechno,“ napůl lže. „Zaskočilo mě to.“

„Myslel jsem na to zbytečné utrácení, Rino.“

„To já taky,“ souhlasí Chanová.

„Ale ty máš na mysli toho jelena. Já myslím střelivo.“

„Střelivo?“

„V Majáku je celý sklad plný munice, sesbírané ze všech koutů. Je jí tam dost na dlouhé roky. Tipuju na deset let, kdybys po mně chtěla nějaký odhad. Možná i na delší dobu. Ale nikdo už ji nevyrabí. Ne tyhle rozměry. Každá patro-na v těchto zásobnících, každý náboj, který tihle vojáci vystřelí, je mimořádný produkt někdejšího strojírenství z omezených a tenčících se zásob.“

Plukovník nakloní ruku a předvádí nakloněnou rovi-nu. „A když budeš v té myšlence pokračovat, každá vypále-ná rána snižuje naše vyhlídky na přežití jako živočišného druhu. Budou naše děti bojovat násadami od lopat? Luky a šípy? Naostřenými klacky? Skolit hladovce je dost těž-ké i balistickou střelou. V polovině případů jako by si ani

neuvědomovali, že je po nich. Na to si samozřejmě rád poslechnu tvůj odborný názor.“

Krátce se na ni usměje, aby jí dal najevo, že ta poslední věta je vtip, a ne výsměch. Teorie doktorky Caldwellové, že v okamžiku infekce nastane zánik osobnosti, je v Majáku obecně přijímaná, ale nikdy nebyla uspokojivě dokázána. Alternativní hypotéza — děsivá, ale nikoli nepravděpodobná — je, že hladovci trpí druhem *locked-in* syndromu. Že jsou sice při vědomí, ale neovládají vlastní tělo, protože se jim patogen uhnízdil v nervové soustavě a přehodil je na vedlejší kolej. Jaký to asi musí být pocit? Když duše vykukuje zpoza poskvrněných šedých záclon, zatímco tělo, kterému byla zvyklá velet, oslavuje svou svobodu nahodilými zvěrstvy?

Chanová si tvrdošíjně udržuje víru v budoucnost — v to, že je vůbec nějaká čeká —, ale čas od času ji přítomnost vyděsí a srazí na kolena. Kdysi existoval svět, který nějakým způsobem dával smysl, který byl do jisté míry trvalý. Jenže lidstvo ten svět zahodilo, nedbale ho vytrousilo někde po cestě a teď ho nikdo nemůže najít ani znova vybudovat. Entropie se zvyšuje. A to i v jejích vlastních záležitostech.

Plukovník ji ujišťoval, že se nemá čeho bát, ale jako členka vědeckého týmu se Chanová zodpovídá civilnímu veliteli, a ne vojenskému. V každém případě je absolutně nemožné odhadnout, co doktor Fournier udělá. Po většinu času to neví ani on sám.

Dorazí k ochrannému pásu svého ležení. Carlisle pověří McQueenou, aby deaktivoval pohybová čidla. Nadporučík to udělá pomocí příkazového kanálu na svojí příruční vysílače (který je pořád funkční, což dokazuje, že se odmlka Majáku nedá svést na technickou závadu). Stanoviště čidel jsou tři, důkladně schovaná v hlodáších a vzrostlých

bodlácích. Lamače nohou a pletence ostnatého drátu jsou naopak rozmístěné viditelně, bez jakékoli snahy o zakrytí. Když jsou hladovci v běhu, běží po přímé spojnici mezi sebou a kořistí, takže nějaké finty opravdu nemají význam.

Expediční tým teď vidí silnici před sebou i pod sebou. Je to jenom rozpukaný pruh asfaltu, ve zpomaleném záběru trhaný plevem, který se zpod něj dere na povrch. Před sebou mají asi třicetimetrový úsek, který ručně vysekali, vojáci i vědci dohromady, a kde pod nápořem mačet padly ostružiníky a pcháče obecné. Uprostřed té mýtiny sedí Rosalinda Franklinová, obrněná kvočna, která čeká, až se jí kuřátka vrátí domů.

Jí? Chanová se vždycky chytí do pasti a mluví o tom tanku, jako by to byla opravdová žena. A vždycky se za to nesnáší. Za to může jenom a pouze to, jak se to oplechované, olivově hnědé monstrum jmenuje. To jméno taky ne zrovna nepokryté připomíná tichou obětavost vědců, kteří mění svět a nedostávají za to žádné zářné odměny. Ať už se ale Rosie jmenuje jakkoli, pořád zůstává nemanželským dítětem dodávky a tanku Chieftain. Předek jí zdobí ocelové beranidlo ve tvaru písmene V, které má podobnou funkci jako smetadlo na starodávných parních lokomotivách. Masivní otočnou věž na střeše sdílí polní dělo a plamenomet. Boky Rosie chrání dva a půl centimetru tlusté pancéřování a spodek široké černé pásy. Na tomhle postlapsárním světě neexistuje nic, co by nedokázala přejet, čím by se nepropálila nebo co by neposlala do horoucích pekel.

Právě teď ale Rosie slouží jako základna a svoje válečné já vydává za domov, sladký domov. Přechodovou komoru má ve středové části plně vysunutou, její nástavné prvky jsou vytrčené v plném rozsahu, čímž se skoro zdvojnásobila velikost interiéru. Jsou vidět vahadla, která ji udrží

ve stabilní poloze při jakémkoli vnějším tlaku, z jakéhokoli směru a při jakékoli rychlosti. Odolala by i hurikánu, a co je důležitější, i masovému útoku. Tisíce hladovců by se v přílivu bezhlavé biomasy mohly vrhat na Rosiiny boky, a rozbily by se a opadly jako neškodná vlnka.

Taky už se nejednou rozbily. A opadly.

McQueen odemkne přechodovou komoru. Podrážděně bodá do klávesničky, kód pro dnešní den se mu totiž podaří zadat správně až napodruhé. Poslední dobou je pro ně přechodová komora spíš osinou v zadku. Připomíná přerostlý sprchový kout natěsnaný na středové dveře, který sice vypadá chatrně, ale vyrobený je z pevného a tlustého plastového polymeru. Protokol hlásá, že musí zůstat v pohotovosti, kdykoli je tým v terénu, ale je to zbytečné. Touhle dobou už se nikdo neobává, že by někdo do Rosiina vnitřku zavlekl nepředpokládané toxiny nebo jiné biologické látky. Už vědí, co je hladovecký patogen zač a jak se přenáší. Přechodová komora minimalizuje riziko, které neexistuje. Víc než cokoli jiného je to takové gesto, bezmocně zdvižený prst proti nastalé apokalypse.

A pojme jenom šest osob, takže se dovnitř musejí dostávat ve dvou fázích. Napřed jdou vědci se svými vzorky tkání. O tom celá mise nakonec je. Vojáci čekají a pozorují okolí s puškami v pohotovosti, dokud se vnější dveře znovu neotevřou a nepřijde řada na ně.

Uvnitř Rosie jsou v platnosti stejné demarkační linie. Vědci utečou do laboratoře. Vojáci se stáhnou do obytné části vpředu. Je to jako nějaká trapná diskotéka na střední škole, kdy se kluci a holky nakupí do protilehlých konců sálu a nikdo se neodvažuje vyrazit na parket. Až na to, že v téhle analogii parket představuje středová část, kde není nic než přechodová komora a žebřík vedoucí do věže.

Chanová přemístí vzorky tkání do chladicího boxu. Nežůstanou tam dlouho, ale ona bude při nadcházející orgii upevňování, preparování, obarvování a instalování do mikroskopu chybět. Čekají ji jinde.

Čeká ji inkvizice.

Carlisle odešel rovnou do strojovny na zádi. Podle vojenského manuálu, který plukovník ctí jako skutečnou a životně důležitou věc, se musí dostavit za civilním velitelem, jakmile se vrátí z terénu — a doktor Fournier si strojovnu, žalostný, klaustrofobní prostůrek, zabral jako svou pracovnu.

Chanová se jednou Carlisla zeptala, jak to může snášet. Muž, který velel vojenským oddílům, musí podávat hlášení a občas se i podvolit neurotické kancelářské kryse. Jaký to dává smysl? Obzvláště teď, když hlavní vysílačka v kabině zarytě mlčí, když si určitě láme hlavu (jako si bez ustání láme hlavu každý z nich) nad tím, jestli Maják padl a jejich náplň práce se společně s celým jejich světem vypařila. Carlisle se odpovědi vyhnul nějakým vtípem. Chanová si už nepamatuje pointu, ale jednalo se zhruba o to, že řetězec velení vlastně s řetězem nemá nic společného. Ale jo, má. Přinejmenším když necháte pohlaváry, aby na něj pověsili zámek.

John Sealey na ni vrhá úzkostlivé pohledy, ale nic víc dělat nemůže, když ji teď všichni pozorují. A oni ji vážně jenom pozorují. Po víc než půl roku na cestě už prostě nezbyvá moc témat k rozhovoru. Chanová je pro ostatní vědce strhující záhadou a pro vojáky pravděpodobně zdrojem oplzlých vtípků. S tím se dokáže smířit. Smířila se už s horšími věcmi.

Dotírá na ni ale ještě něco jiného a zrovna to má na jazyku, když se znova ukáže plukovník.

„Rino,“ osloví ji. „Doktor Fournier by tě chtěl vidět.“
Samozřejmě že chtěl.

„Máme vlastně s tímhle materiálem dost práce,“ zkouší to Chanová. „Zpracováváme čerstvé vzorky. Docela to závisí na čase. Nešlo by, že bych přišla až za chvíli?“

Carlisle zavrtí hlavou. „Teď, prosím,“ řekne. „Nebude to trvat dlouho, ale je třeba jít, doktorko Chanová.“

Doktorko Chanová. Takové formality. Nesnaží se držet si odstup. Varuje ji. Buď ve střehu, neber to na lehkou váhu. Pořád můžeš hodně ztratit.

A to nemůže popřít.

Kapitola 6

Když se Samrina Chanová s plukovníkem Carlislem setkala poprvé, ze srdce ho nenáviděla. Teď se za to stydí, v neposlední řadě kvůli tomu, že si je vědoma toho klišé z romantických filmů, kdy prvotní nenávisť věští pozdější románek. V plukovníkovi tedy nevidí milence o nic víc než ve svém otci — a když o tom přemýšlí, připomíná jí tátu v mnoha dalších ohledech. Přísný. Održený od svých emocí. Zarytě čestný.

Ale při tom prvním setkání jí připadal spíš jako Taz, kreslený tasmánský čert ze starých animáků od Warner Bros., který představoval neutuchající smršť zuřivosti bez příčiny.

Byla tehdy v Londýně. V Centru syntetické biologie na Imperial College. Pracovala na epidemiologickém modelu hladovecké nemoci, který by vládě umožnil předpovídat její šíření s víc než devadesátiprocentní přesností. Jenže svět už před ní měl pořádný náskok a dávno se začal bortit.

Pevnost Amerika se pořád držela, taktak, nebo aspoň pořád vysílala. Většina vysílání sestávala z proklamativních sraček o síle čerstvě přesídlené federální vlády, která nově působila v pohoří Sangre de Cristo v jižním Coloradu. Tři tisíce tři sta metrů nad mořem, ten úžasně osvěžující horský vzduch! Jenže jižní polokoule se odmlčela a Evropa se smotávala od východu k západu jako laciný koberec. Eurotunel zalili sedmdesáti tisíci tunami betonu, což sice znělo jako dost, ale nakonec to bylo moc málo a moc pozdě.

Hladovci se prostě zjevili. Všude najednou. Kdekoli jste se snažili vytyčit hranici, už byli dávno za ní.

Chanová si ale vždycky myslela, že Londýn bude poslední výspa. Když prcháte, prcháte z předhradí k motte, do nejvnitřnějšího útočiště. Takže rozkaz město evakuovat ji zaskočil. Patrně se za poslední výspu považovalo místo s krycím názvem Maják, opevněný tábor na jižním pobřeží mezi Doverem a Brightonem. Všechny zbývající vládní úřady se s okamžitou platností přesouvaly tam. Podle všeho se opevněný tábor bránil lépe než město roztažené na tisícovce čtverečních kilometrů, které má za vchodové dveře devět výpadovek.

Tou dobou už byli všichni zbývající lékaři a biologové vládními zaměstnanci, jejich soukromé smlouvy se prohlásily za neplatné nebo se skoupily, takže sousloví „všechny zbývající vládní úřady“ zahrnovalo i Chanovou. Přiřadili jí shromaždiště a čas, kdy se měla dostavit s jedním kufrem a jedním příručním zavazadlem.

Vrhla se okamžitě do práce. K dokončení modelu už zbýval jen kousek a neměla vůbec žádnou záruku, že ji na místě s krycím názvem Zasraná díra pustí k počítači. Zatímco se kolem ní vyklízely stoly, ona se s o to větším zápalem věnovala práci. V jistém smyslu ticho a klid vítala. Žádné rozptylování. Už tři týdny spala na pohovce v kanceláři, takže se nemusela odvažovat do nebezpečných a strašidelně ztichlých ulic. Žila o plechovkách čočkové polévky a rodinných baleních chipsů.

Dokud nepřišel plukovník, nenamířil na ni pistoli a nedonutil ji odejít.

Dobře, „namířil na ni pistoli“ je maličko přehnané, ale pistoli měl. Měl vojáky. Jenom stěží zadržoval vztek a ozná-

mil jí, že když s ním nepůjde dobrovolně, zatkne ji a odvede ji v poutech.

Chanová mu řekla, ať chcípne, a pokračovala v zadávání dat.

Carlisle si nedělal legraci. Došlo tedy na pouta. Dva statní vojáci Chanovou odtrhli od stolu, od drahocenných dat, a navzdory jejímu nesouhlasnému křiku jí nedali čas, aby si udělala zálohu. Internet už dávno přešel od nespolehlivosti k neexistenci, takže její mnohaměsíční práce zůstala na místě a ji odvedli na jih.

Byla k sobě dostatečně upřímná, aby si přiznala — časem —, že nešlo o žádnou velkou ztrátu. Ten výzkum byl k ničemu. Nejpesimističtější scénáře se už staly skutečností. Lpěla na svých tabulkách a modelech stejně jako kojenec na svojí dečce na hraní. Ale to, že ji pro její vlastní dobro unesli, ji stejně pořádně nakrklo.

Napoprvé plukovníkovo jméno nezaznamenala, ale o Topičovi už slyšela. Jako každý. O chlapovi, který spalil půlku Hertfordshiru, který okolí Londýna pokropil větším množstvím napalmu, než kolik ho Američané shodili ve Vietnamu, a to všechno aniž hladovci vynechali jedinou večeři. Vypadal na to. Takže měla dost důvodů ho nenávidět, i kdyby jí právě lusknutím prstů nevymazal rok života.

Nenávist nicméně vychládala, zatímco křižovali Londýn. To, že musel vyzvednout Chanovou a dva další pracovníky Imperial College, plukovníka odtáhlo tři kilometry od jeho trasy. Nestihl transport. Všichni se tedy museli trmáčet po Westway až do Hammersmithu a připojit se k jiné uprchlické koloně. Tříkrát narazili na hladovce, po třetí *en masse*. Plukovník stál v první linii vedle svých mužů

a nízko sklopenou hlavní přejížděl sem a tam v mrzačících obloucích, aby útočníci na hrotu výpadu popadali a zablokovali ty, co se hrnuli za nimi.

Kolonu, se kterou se měli setkat, nenašli. Zmizela; stovky lidí a desítky vozidel se prostě propadly do země. Ztratily se ve městě, ve světě, který spálil svou historii na prach a vrátil se do stavu naprostého chaosu. Plukovník Carlisle poskládal svou vlastní kolonu z nalezených a poupravených aut a nákladáků a zamířil na jih. „Pět týdnů na pochodu,“ poznamenal jeden z vojáků a v hlase mu zněl posvátný úžas smíchaný s podrážděním. „Nezastavuje. Furt jenom říká, že spát budeme, až bude po nás.“

Což je v téhle době možná trochu přehnaně optimistické.

Byli poslední, kdo to z Londýna stihl. Jejich vlastní hrůzostrašná cesta k pobřeží svědčila o tom, že už nezbyl nikdo, koho by mohli zachránit.

Později se Chanová dozvěděla, že Carlisle napalmovým náletům na Hertfordshire velel s velkými výhradami — výhradami, které vznesl dokonce až na štábním velitelství. Tam mu řekli, ať splní rozkazy, a tak to udělal. Potom se vzdal vojenské hodnosti, ovšem hlavouni ho dotlačili k tomu, aby ji zase přijal — a pak ho za jeho troufalost potrestali tím, že ho pověřili dohlížením na evakuaci, zatímco sami dřepěli v generálním štábu Majáku a posunovali si žetony po taktických mapách.

Z toho vyvěrala plukovníkova zloba: z nesouladu mezi rozkazy, které dostával, a situací v terénu. Z neustále se opakujících promeškaných příležitostí a podělaných chyb, kterým šlo předejít. Nálety k ničemu nevedly, jenom usmrtily nevinné lidi a zničily zásadní infrastrukturu. Londýn se měl evakuovat vzduchem, jenže armáda nechtěla uvol-

nit helikoptéry, protože formálně patřily k bojovým jednotkám. Většina rozhodnutí přicházela o dny nebo týdny později, než měla.

I tak se Carlisle pořád držel rozkazů, a to včetně těch špatných. Chanová už tehdy přemýšlela, co by se muselo stát, aby tenhle svůj zvyk porušil, když konec světa na to očividně nestačil.

Přemýšlí nad tím i teď, když ji vede do strojovny. Když precizně salutuje chudákovi sedícímu na jediné židli v místnosti. Alanu Fournierovi. Zatoulané prdeli puštěné na volno ze střev Majáku. Chlapovi, jehož nedostatky vědeckého i lidského rázu kompenzuje maximálně bezbřehá...

Slovo, na které doktorka cílí, je „poslušnost“, ale nechce připustit jakoukoli podobnost mezi Fournierem a plukovníkem. Rozhodne se pro bezbřehé „posluhovačství“, které poupraví na „patolízalství“. Ano, je pravda, že oba muži dělají, co se jim řekne. Ale plukovník má morální zásady. Doktor Fournier jenom touží se zavděčit.

Strojovna ve skutečnosti není místnost, asi jako otočná věž není místnost. Je to spíš údržbářská chodbička, široká přesně tak pro jednoho technika. Je tak malá, že je kryt Rosiiných motorů rozdělený do menších panelů, aby se dal rozložit po částech. Kdybyste ho odmontovali v celku, nebylo by kam ho položit, natož ho ze strojovny vynést vedle do laboratoře.

Ale místa je tam pořád dost na to, aby si tam doktor Fournier vmáčkl skládací stůl, který vydává za psací stůl. Právě za ním sedí. Chanová musí stát. Plukovník ne, protože Fournier ho s úsečným příkivnutím na znamení díky propustí.

Navzdory svému přísnému dodržování vojenské disciplíny Carlisle Chanové před odchodem na okamžik položí

ruku na rameno: jako připomínku, kdyby ji potřebovala, že za dveřmi má přátele.

Fournier nedá nijak najevo, že by si toho všiml. „Zavřete dveře prosím,“ pokyne Chanové. Útlou, pohublou tvář má vážnou, skoro vytesanou do podoby strojené důležitosti. Vlasý se mu ale potem lepí k čelu, což výsledný dojem podkopává. Ve strojovně je nepříjemné horko, ale Chanová nepochybuje, že něco z toho potu pochází spíš z toho, že se Fournier tímhle rozhovorem užírá od té doby, kdy se jí rozhodl položit otázku za milion liber („To vám v břiše roste dítě, doktorko Chanová, nebo jste vysadila dietu?“). Žádné vytáčky, ano, nebo ne, a ona mu dala tu špatnou odpověď.

Silný odpor, který k civilnímu veliteli cítí, na chvíli vystřídá lítost. Fournier se bojí tolika věcí a to, k čemu se právě chystá, zahrnuje většinu z nich. Bojí se ztráty respektu a/nebo náklonnosti posádky. Bojí se postavit výzvě, která pro něj bude moc těžká a která ho zlomí. Bojí se, že bude vypadat slabě nebo krutě nebo nerozhodně. A bojí se, neustále, že bude ohodnocen jako nezpůsobilý k výkonu práce, kterou mu zadali. To všechno má za následek, že sám o sobě pochybuje. Mohl by klidně následovat svou intuici skoro jakýmkoli směrem a byl by lepším velitelem, než jakým je takhle.

Fournier ukáže na příruční diktafon, který před ním leží na stole. „Měla byste vědět, že náš rozhovor nahrávám,“ oznámí Chanové nadbytečně. „Právě teď zjevně nemůžeme podávat hlášení do Majáku, ale ta nahrávka do vašich záznamů půjde.“ Což je dost velkolepé tvrzení vzhledem k tomu, že se nachází kdesi ve skotské divočině, šest stovek kilometrů od poslední lidské enklávy ve Spojeném království. Na palubě mají počítače, ale na obloze už ne-
zůstaly žádné družice, které by digitální signály přenesly

z jednoho konce světa na druhý. Nahrávka zůstane pěkně na tomhle diktafonku až do chvíle, kdy se vrátí domů, pokud tam vůbec domov ještě bude, a možná pak, když se s tím někdo bude chtít otravovat, se nahraje někam na nějaký server.

A pak se na ni rychle zapomene, se vší pravděpodobností. Pokud je Maják ještě pořád v provozu, má teď víc než dost mnohem závažnějších potíží. Jednu nebo dvě z nich možná můžou vyřešit, když je Fournier prostě nechá pokračovat v jejich práci. Chanová se tenhle myšlenkový pochod snaží potlačit. Nechce se rozčílit: vztek vede k lehkovážnosti a mohla by říct něco hloupého.

„Doktoro Chanová,“ začne Fournier. Nejspíš se mu nepozdává, jak to zní, a tak to zkusí znova. „Rino. Posledních několik týdnů už se nedá přehlížet skutečnost, že přibíráte na váze. Kolem...“ Ukáže. „Kolem pasu. Nechtěl jsem vyvídat, ale budoucnost této posádky leží na mých bedrech. Proto jsem se vás včera ptal, jestli jste těhotná. Oficiálně se vás teď ptám ještě jednou.“

Chanová čeká. Nehodlá mu to usnadňovat.

„Jste těhotná?“ zeptá se Fournier nakonec, když si uvědomí, že čeká, až otázku doopravdy zopakuje.

„Ano.“

„Což znamená, že jste porušila oficiální prohlášení, které jste přijala a podepsala, když jste se stala součástí mise.“

„Ne,“ řekne Chanová. „Neznamená.“

„Dostala jste stejné rozkazy jako my ostatní. Souhlasila jste, jako my všichni, že absolutně nepřichází v úvahu žádný úzký kontakt, absolutně žádné emocionální ani fyzické sbližování mezi jakýmkoli dvěma členy této posádky. Věděla jste, že v terénu budeme déle než jeden rok. Věděla jste, že těhotenství, pokud nás donutí vrátit se do Majáku

předčasně, bude mít katastrofální následky. Přesto jste se rozhodla dopřát si nechráněného sexu.“

Dopřát si, pomyslí si Chanová. Jasně. Přesně tak to bylo. Při tom našem upoceném muchlování jsme si úplně dopřávali. A jen tak mimochodem, jak vám mohlo ujít, že vám přímo pod nosem doktor Akimwe klátí vojína Phillipse každou noc a skoro každý den? Ne že by tady hrozilo těhotenství, takže moudřejší si hledí svého, co?

„A když jste si uvědomila, že jste těhotná, což muselo být už před několika měsíci, neřekla jste mi o tom.“

„Neřekla,“ souhlasí Chanová. „A upřímně mě to mrzí.“

Upřímně ani náhodou. Mrzí ji, že si nedávala pozor. Mrzí ji, že nepřemýšlela o důsledcích. Ale nijak ji nemrzí, že si to nechala pro sebe. Před šesti měsíci by ještě byli dost blízko Majáku, aby to otočili a odvezli ji domů. Její místo je tady, ať to tu bude jakkoli těžké. Chce a potřebuje být součástí téhle mise. A její přítomnost zároveň podmiňuje tu Stephenovu, o čemž Chanová věří, že se — v určité chvíli, nějakým způsobem — ukáže jako zásadní.

V každém případě doktor Fournier omluvu nevezme na vědomí. Chanovou napadne, jestli se náhodou nedrží nějaké osnovy, kterou si připravil předem. „Toto je disciplinární přestupek, Rino,“ prohlásí, „a tak ho budu muset také zapsat. Zároveň jsem nucen vás požádat, abyste uvedla jméno otce.“

Chanová mlčí.

„Doktorko Chanová, řekl jsem, že mi musíte povědět, kdo je otcem toho dítěte.“

„Ne, to nemusím.“ Zhluboka se nadechne. Chystá se lhát a to se jí nelíbí. Radši by civilnímu veliteli vmetla do tváře pravdu a viděla, jak se s ní popere. Jenže tady se nemůže řídit jenom podle vlastních preferencí. Dotýká se to

i dalších lidí. „Už jsem byla těhotná, když jsme vyjížděli z Majáku,“ řekne. „Jak to je, jsem si uvědomila až o měsíc později a máte pravdu, že jsem vám to měla říct. Ale bála jsem se. Nechtěla jsem, aby se kvůli mně mise odvolala.“

Fournier na ni dotčeně zírá. „To je směšné,“ namítá. „To by znamenalo, že jste už v sedmém...“ Větu dokončí napjatá odmlka.

„V sedmém měsíci? Ano, pane doktore. Díky. Spočítat si to zvládnou sama.“ A ten odpočet je nepřesný tak maximálně o týden. Padli si s Johnem do náruče jenom pár dní po odjezdu z Majáku. Byla to úleva, odjíždět z toho místa pryč. Prudká dereprese. Stejně tak mohli být opilí.

Fournier se zamračí. „Nerozumím, že jste si počínala...“ protestuje a pak — protože početí je přesně ten problém — zmlkne a rozhostí se další trapné ticho.

„Až se vrátíme, ráda se podvolím jakémukoli testování a vyšetřování, které nařídíte,“ prohlásí Chanová. Přínejmenším to ráda řekne. Žádné testy tuhle záležitost neosvětlí a s vyšetřováním to riskne. Jak to zatím vypadá, Fournierovo pověření pravděpodobně skončí společně s touhle misí. Neúspěch Maják neodměňuje.

Velitel to ví taky. Ale co může dělat? Teoreticky ji může nechat zastřelit, jelikož Vojenský výbor Majáku a civilní vláda spravují tuhle misi dohromady. Ale kromě téhle extrémní varianty nezmůže nic. S tím měl plukovník pravdu. A zastřelit ji by byl tak neskutečně stupidní tah, že se ani nebojí. Už teď trpí nedostatkem pracovních sil a dochází jim čas, možnosti i nápady. To není dobrá doba, kdy se připravit o jednoho ze členů týmu a traumatizovat zbytek.

Ale to doktora Fourniera podcenila. Ještě má v rukávu poslední eso. Vlastně čtyři esa. A ten rukáv je ve skutečnosti lékárníčka. Musel mít ty čtyři krabičky celou dobu

položené na koleni. Vyrovná je na chatrný skládací stolek, jako by celou tu dobu ve dvou hráli poker a on právě vykládal vítěznou ruku.

Laminárie ve velké neskladné krabičce.

Oxytocin v tabletách.

Misoprostol v čípkách.

A digoxin v drobné plastové lahvičce jako nosní sprej — s přiloženou dvaceticentimetrovou injekční stříkačkou pro jednodušší aplikaci.

Chanová civí na tu farmakopeu nejprve s překvapeným zdvořilým zájmem a pak s nevěřicným odporem.

„Děláte si srandu,“ řekne ploše.

„Ne,“ odvětlí Fournier. „Jistěže ne. Pozdní interrupce je v tomto případě jediný postup, který —“

„Pozdní? Tak tomu říkáte?“

„— jediný postup, který u vás minimalizuje riziko a umožní, aby mise pokračovala v —“

Vyhýbavý monolog prořízne nevěřicný smích Chanové. Zavrtí hlavou. „Držte hubu,“ řekne. „Kristepane! Držte krucinál hubu.“

„Rino,“ pokárá ji hluboce uražený Fournier. „Myslím přece na vás.“

To ji znova rozesměje. „Tak si myslete na někoho jiného!“ Zvedne ampuli digoxinu spolu s její injekční vesmírnou raketou a podrží mu ji před očima. „Myslíte si, že jsem o potratu neuvažovala?“ zeptá se ho. „Vážně? Myslíte si, že mě to nenapadlo? Sedm týdnů po odjezdu, v Lutonu... hned jak jsem to zjistila, vytáhla jsem ze skříňky methotrexát a dlouho jsem seděla na posteli se dvěma bílými pilulkami v jedné ruce a sklenicí vody v druhé. Promyslela jsem to skrz naskrz, pane doktore, a rozhodla jsem se do toho nejít. Takže není zrovna pravděpodobné, že bych po-

čkala, až budu skoro rodit, a pak miminku vrazila jehlu do prsou a přivodila mu zkurvenej infarkt.“

Je to proslov od srdce a stojí si za každým slovem, ale Fournier ještě zkusí jeden poslední rozkazovačný manévř. Nasadí výraz jako z posudkové komise a nakloní se nad stůl, takže připomíná soudce, který chce před oběšením rekapitulovat hloubku propadu a tloušťku provazu. „Dokud neobnovíme spojení s Majákem, Rino, jsem na palubě Rosie nejvyšším činitelem. Doporučuji vám, abyste to udělala pro vlastní dobro a pro dobro zbytku posádky. Dítě nás bude stát naše zásoby a bude nás rozptylovat od práce, kterou jsme se zavázali odvést. Z pravomoci velitele mise —“

„Tak hluboko do mě vaše pravomoc nesahá,“ připomene mu Chanová.

„Ale pomyslete na všechna rizika, Rino. Rizika spojená se samotným porodem a pak obtíže s tím, jak zde novorozeně udržet při životě. Když vás budu nucen vyřadit z rozpisu...“

Chanová čeká. Jenže tu větu začal, aniž věděl, jak ji dokončit, a teď mu došly nápady. Jestli jí poví, že ta jehla jenom tak štípne, nejspíš mu bude muset rozmlátit hlavu tím jeho stolkem.

Fournier vrhne ztrápený pohled na diktafon, který všechno zaznamenává pro příští generace. Ten pohled patrně jeho výřečnost zchladí. Už bylo na čase!

Konečně to vzdá a propustí ji. „Oznámím to Majáku, jakmile se vysílač zase zprovozní,“ varuje ji. „Samozřejmě vás budu chránit, jak jen toho budu schopen, ale konečné rozhodnutí leží na nich. Počítejte s následky.“

„Jasně, nepochybně,“ odbude ho Chanová. „Děkuju vám za podporu.“

„Nečekejte žádné osvobození od svých povinností. A až se dítě narodí, budete dál dostávat pouze jeden příděl. Nemohu vám kvůli těmto nemístným okolnostem udělit výjimku.“

Chanová odejde bez dalšího slova, protože ji ani žádné nenapadá. Vlnu úlevy, že je z té sauny konečně pryč, kalí neovladatelná potřeba jít do sprchy a celou tu konverzaci ze sebe smýt. Jenže podle rozpisu má nárok na další sprchu až ve čtyři odpoledne.

V laboratoři Akimwe, Pennyová a John Sealey chystají vzorky tkání a rezolutně se tváří, že se nesnažili poslouchat, co se děje za zavřenými dveřmi. Chanová za sebou zavře a pak jí dojde šťáva. Vůle jí vypoví službu. Tělo jí najednou připadá těžké, neohrabané a opuchlé a opře se o chladivou ocel Rosiiných stěn.

John si najde způsob, jak se k ní přiblížit, když předstírá, že do sterilizátoru skládá několik Petriho misek. „Tak co,“ zašeptá a předloktím se jí otře o ruku. „V pohodě?“

„Nech toho,“ řekne mu stroze. „Jsem v pořádku.“ A opravdu je. Fournier se může jít vycpat. Jestli se zase dovolají Majáku... no, to pak bude jiná, ale s tím se vypořádá, až to přijde.

Na ten okamžik všichni čekají. Laboratoř, obytná část i kabina jsou jeden velký zadržený dech, který čeká na vypuštění. Každý zvlášť se sám sebe ptá, jestli žádné zprávy znamenají...

Moment. Každý?

Chanové se najednou zatočí hlava, když si uvědomí, co na jejím okolí nesedí. Co tam chybí.

„Kde je Stephen?“ zvolá. „Johne, kde je sakra Stephen?“

Kapitola 7

Stephen Greaves stojí bez hnutí v pozici, ve které bez přestávky vydržel většinu odpoledne. Je zkrátka a dobře šťastný: plní ho štěstí plynoucí z pozorování a dedukce. Mozek se mu proměnil v počítač. Nic nevnaší chaos do jeho nevzrušených výpočtů.

Nachází se ve vodárně na východní straně jezera, v hlavní čerpadlovně. Není tam sám. Obklopují ho hladovci, a pokud ho zaregistrují, okamžitě zaútočí a pozrou ho — jinými slovy pokud se pohne příliš prudce nebo vydá příliš hlasitý zvuk. Po čichu ho neodhalí: chrání ho chemický gel, který má rozetřený po těle, takže spíš než jako chutné sousto není cítit vlastně nijak.

Nepohodlí vyvěrající z toho, že stojí tak dlouho strnule, Greavese příliš netrápí. Během let tu schopnost vybrousil k dokonalosti. Trénovat začal den po svých třináctých narozeninách, před dvěma roky, kdy mu doktorka Chanová poprvé prozradila, že je zahrnutý do širšího výběru kandidátů na členy posádky Rosalindy Franklinové. Usoudil, že pozorování hladovců zblízka bude něco nadmíru žádoucího, a tak se vycvičil v příslušných dovednostech. To vypětí samozřejmě cítí, ale odsouvá ho na vnější meze svého vnímání, kde se ho skoro ani netýká. Není to tak strašné. Zvolil pozici, která mu paže a nohy zatěžuje minimálně a při níž se bedry opírá o zeď, takže se může dokonce zaklonit a trochu si odpočinout, kdyby cítil únavu.

Na zmíněné percepční periferii, do které čas od času bez nadbytečné naléhavosti nahlíží, běží odhad uplynulého času. Odpočítává vteřiny v jakémisi mentálním podprogramu, což je metoda, kterou se pro změnu naučil v deseti.

Ví, že bude muset brzy odejít, že už se blíží svému limitu. Nastavil si budík. Jakmile na vnitřních stopkách naskočí číslo 10 800, což odpovídá uplynulé době o délce tří hodin, dostane signál, že je čas jít. Musí to udělat ze dvou důvodů. Prvním je teplota. Jakmile se vzduch kolem Greavesa ochladí, hladovci si ho začnou ve studeném padajícím večeru všimat jako anomální horké skvrny. Kvůli tělesnému teplu ho budou moct vystopovat.

Druhým důvodem je, že čím déle tu zůstává, tím je pravděpodobnější, že jeho nepřítomnost nezůstane bez povšimnutí. Což by bylo nepříjemné. Greaves se s ostatními lidmi baví nerad, s výjimkou doktorky Chanové a (občas) plukovníka Carlisla. A ještě víc nerad s těmi ostatními lidmi mluví, když jsou rozzlobení nebo rozrušení.

Přeje si, aby mohl prostě podstupovat riziko bez udání důvodu, aby se nemusel pokaždé ospravedlňovat. Přišel sem pozorovat hladovce v jejich tichém, nečinném stavu, a rozhodně je co pozorovat. Jejich nehybnost, jejich mlčenlivost je plná významů.

Greaves vodárnu poprvé navštívil už předchozí den a potěšilo ho, co tam našel. Budova poskytuje velké množství hladovců v jednom uzavřeném prostoru, což z toho činí počin velmi nebezpečný, ale zároveň (z hlediska sběru informací) nesmírně bohatý na poznatky. Stál tu a pozoroval je po celou jednu hodinu, vypůjčenou z času na průzkum kyselosti půdy, pod který se při odchodu oficiálně zapsal do denní knihy. Pro ostatní členy posádky se Greaves nacházel bezpečně v Rosiině ochranném poli.

Tentokrát se vystavuje většímu nebezpečí. Svévolně opustil svoje stanoviště a vyklouzl z Rosie ihned, jakmile se tým vědců a jejich vojenský doprovod ztratili z dohledu. Doktor Fournier se pořád nacházel na palubě a mohl ho zahlédnout, ale Greaves považuje takovou eventualitu za nepravděpodobnou. Doktor Fournier (stejně jako plukovník) většinou upřednostňuje jenom klidnou společnost sebe sama a našel si cestičky, jak toho docílit dokonce i ve velice stísněných prostorách jejich pojízdné laboratoře.

Greavesovi trvalo dvacet minut, než se dostal k vodárně. Kdyby běžel, mohl by tam být dřív, ale běh s sebou nesl dva nepříjemné aspekty. Zaprvé: jakýkoli hladovec, který by ho uviděl, by skoro s jistotou přešel do aktivního stíhacího stavu. Zadruhé: maskovací gel, který překrývá jeho pachy — gel, který vlastnoručně vyvinul a předal správním orgánům Majáku, aby ho reprodukovaly ve velkém —, by začal nadbytečným pocením ztrácet na síle a nakonec by přestal účinkovat.

Takže k vodárenské stanici došel, rychlostí nižší než hlemýžď traverzující list zelí se protáhl do rozměrné ústřední čerpadlovny a tam právě teď stojí. Čerpadlovna je úplný přírodní amfiteátr, protože se strmě svažuje k nádrži uprostřed, kde se kdysi dávno zadržovala voda odčerpaná z jezera, na níž se prováděly testy na zásaditost a kontaminanty. Střecha se v jisté chvíli probořila, je vidět širé nebe.

A taky je místnost přeplněná; přecpaná strnulými, mlčenlivými lidmi s hlavou spadlou na hrudi nebo nakloněnou ke straně a s plandajícíma rukama. Vypadají, jako by jim vnitřní hodiny přestaly tikat už napořád, ale to je nebezpečné zdání. Greaves ví, že hladovci jsou jako na trní, jen vybuchnout. Když se jako melasa sunul na svoje místo, dal si

záležet, aby se jich nedotkl. Teď si dává záležet, aby se nestřetl s jejich zamlženým pohledem.

Hladovci se zdají nehybní jako sochy. Když ale v jejich společnosti strávíte dostatek času, uvědomíte si, že jejich strnulost není absolutní. To, jak reagují na zvuk, pohyb a pachy, je obecně známo, ale Greaves odhalil další podněty, které v nich občas vybudí odezvu. V silném větru se otáčejí a nastavují mu obličej, aby využili záplavu čichových informací. Nadměrný žár má za následek, že otevírají ústa, možná jako způsob termoregulace. A — čerstvý objev, který si Greaves celé odpoledne ověřoval — jsou heliotropičtí. Kopírují pohyb slunce po obloze stejně jako rostliny.

Zatímco je pozoruje, rozvažuje následující: snaží se patogen, který prosákl nervovou soustavou těchto nešťastníků, fotosyntetizovat? Ne, to je prakticky nemyslitelné. *Cordyceps* není rostlina, ale houba. Jeho buňky, u žádného z exemplářů, které Greaves zkoumal, neobsahují chloroplasty. Navíc se živí pomocí svého hostitele, takže nemá potřebu napínat ještě vlastní síly.

Tudíž podnět, na který hladovci reagují, musí být spíš teplo než světlo. Greaves usoudí, že je to vedlejší efekt mechanismu, který hladovcům umožňuje v noci ulovit živou oběť jenom díky jejímu tělesnému teplu. Točí se za sluncem, jako by to bylo něco dobrého k jídlu.

Je to fascinující představa, ale teď není čas ji dál rozvíjet. Rozezná se jeho vnitřní budík. Dosáhl svého naplánovaného limitu a musí odejít.

Tedy musí začít odcházet. Manévrování zabere nějaký čas. Musí se pohybovat tak plynule, aby si ho hladovci nevšimli. Velmi pomalu se obrátí, až stojí čelem ke dveřím, kterými vstoupil. Posune se k nim o jeden krok, pak o dru-

hý. Dělá malinkaté krůčky, sotva zvedá chodidla ze země. Je odvázaný balonek, který unáší neexistující vánek.

Jenže právě když dorazí ke dveřím, právě když vplouvá na schodiště za nimi, zahlédne něco, co ho přiková k zemi.

Pohyb.

Vlevo od něj, na okraji jeho zorného pole a mírně pod přirozenou úrovní jeho pohledu. Skoro se otočí. Skoro se podívá.

Nic by se tu nemělo hýbat — nebo aspoň ne tak rychle nebo náhle, aby to upoutalo jeho pohled. Greaves se taktak ovládne a oči drží fixované k zemi. I tak hladovci projede záchvěv, protože pohyb se projeví i na jejich receptorech.

Zatímco se Greaves pomaličku otáčí, divoce mu tluč srdce. Trvá mu to skoro minutu.

Okamžitě vidí, co se v místnosti změnilo. Přibyla tam jedna další osoba. Dítě. Ženského pohlaví, někde mezi (odhaduje) devíti a desíti roky věku.

Teď už se nehýbá, ani se na něj nedívá. Stojí stejně strnule jako všichni dospělí hladovci a ve tváři má stejně prázdný výraz. Světlešedé oči sklopené, ústa napůl otevřená. Zrzavé vlasy jí zplihle visí kolem obličeje a napůl zakrývají svraštělou jizvu, která se jí táhne od linie vlasů přes jedno oko a líci a končí u krku.

Její nehybnost je dokonale přesvědčivá, ale předtím tu nebyla, tudíž to musela být ona, kdo se pohnul. S nejvyšší pravděpodobností vylezla z toho zásobníku uprostřed čerpadlovny, který už je dávno vyschlý, ale taky mohla prostě vystoupit zpoza jednoho z ostatních hladovců. Je dost malá, aby se za tělo dospělého schovala celá.

Je možné, že tu byla celou dobu a Greaves ji jednoduše přehlédl? To mu připadá nepravděpodobné. Je tu jediné

dítě, což z ní činí anomálii. Všichni ostatní hladovci v místnosti na sobě mají stejnou kombinézu s týmž logem nad náprsní kapsou. Než se nakazili, všichni byli zaměstnanci tohoto podniku. Byla by nápadná už od začátku.

Dívka je každopádně podivně oblečená, vzhledem k tomu, že hladovci na sobě vždycky mají čím dál víc roztrhané a špinavé zbytky toho, v čem byli pokousáni a přenesla se na ně infekce. Jestli je hladovec, musela být v okamžiku nákazy vystrojená na nějaký karneval. Na čele má nahrubo a nestejněměrně napatlané dvě čáry, jednu modrou, druhou žlutou, a další dvojice se jí táhne po linii nosu. Mužská košile s úzkým proužkem jí na vyzáblé postavě visí až ke kolenům, u pasu ji má převázanou hnědým řemínkem ze splétaných kůžiček. Na tom opasku se houpou tucty ozdob, patrně přívěsků na klíče, každá jiná. Greaves si všimne lebky, smajlíka, králíčí pracky, botičky. Pod košilí má dívka cosi, co připomíná neoprenovou vestu. Nohy má bosé.

Je tedy hladovec? Jestli ano, tak se to, že vykročila na světlo a pak se zase zastavila, vymyká všem vysvětlením. Hladovci se přepínají jenom mezi dvěma stavy: buď jsou ztuhlí jako sochy, nebo se ženou za potravou. Neudělají vědomý pohyb a pak se zastaví. To dělají jenom lidé.

Na druhou stranu, jestli je ta dívka člověk, jak to, že ji hladovci necítí a nereagují na ni? Že se na ni nevrhnou a dosyta se nenají? Maskovák na sobě mít nemůže. Maják je jediné místo v celé pevninské Británii, kde se krycí gel vyrábí, a ona z Majáku není.

Nejistota Greavese děsí. Seběmenší neřešitelná nesrovnalost mu hluboce vadí, lechtá ho na mozkou a derou se mu z ní slzy do očí.

Rukou začne superpomalu klouzat přes hrud' do kapsy u neprůstřelné vesty. Schovává tam jistý suvenýr, který ho

při doteku uklidňuje. Najde ho a obrací ho v prstech. Malý hranatý objekt. Plochý čtyřúhelník, na jedné straně mírně vypouklý. Greaves špičkou ukazováčku přejíždí po svislých prouzcích na mřížce malinkého reproduktoru.

Aktivujte skokovou bránu, kapitáne, nehlasně artikuluje.

Neutronová hvězda na šesti hodinách.

Přicházíme v míru z planety Země.

Ten plastový čtyřúhelník je mluvítka z dětské hračky. V zásobě má dvacet čtyři hlášek. Pět z nich už se přestalo přehrávat, ale Greaves je zná všechny zpaměti. I každý intonační výkyv a každý šum a zapraskání, které reproduktor přidává sám o sobě. Ve chvílích osobní krize je recituje jako katechismus a hned se cítí klidněji.

Uklidní ho to i teď, ale stejně tomu potřebuje přijít na kloub. Potřebuje rozřešit tu nesrovnalost, než přemůže jeho rozum a donutí ho zpanikařit. Zpanikařit tady by bylo velice zlé.

Uchýlí se k jediné metodě, která ho napadá. „Vidím tě,“ promluví. Udrží hlas na úrovni šepotu, rty se mu skoro ani nepohnou. V tomhle výmluvném tichu by měl i šepot dolehnout až k ní, aniž by se projevil ve vnímání hladovců jako něco, co vzniklo vůli a zasluhuje prozkoumat.

Ale dívka se nepohne. Nekmitne očima jeho směrem. Je jejich šedé zbarvení přirozené, nebo je to šed' navozená infekcí? Stojí od ní příliš daleko na to, aby si mohl být jistý.

„Jmenuji se Stephen,“ zkusí to znova. Znova v dívce nevyvolá žádnou reakci.

Greaves udělá pomalý, kradmý krok jejím směrem, ale okamžitě se zastaví. Má dilema. Když se k ní přiblíží a ona uteče, zabije ji tím, že k ní přitáhne pozornost hladovců. Zatímco jestli je ona sama hladovec, skoro určitě každým

okamžikem zaznamená jeho pohyb a zaútočí. Vystavuje se riziku už jenom tím, že se na ni dívá tak dlouho.

Jediná bezpečná varianta je odejít. Ovšem když odejde, možná se nikdy nedozví odpověď. Nedozevedět se odpověď nepřichází v úvahu. V žádném případě.

Udělá to naprosto bezmyšlenkovitě. Ruku v kapse už má stejně obtočenou kolem mluvítko. Velmi pomalu ho vytáhne.

Svůj záměr ještě nemá úplně promyšlený, ale na jisté úrovni se už rozhodl. Ruce se mu hýbou samy od sebe: analyzuje svoje rozhodnutí, až když padlo. Ukáže plastovou krabičku, sytě červenou a velkou sotva tři centimetry v úhlopříčce. Drží ji tak, aby ji dívka viděla, a otáčí s ní v ruce sem a tam.

Pokouší se předvést kouzlo, které ho naučil vojín Phillips. Obvykle ho s přehledem ovládá, ale obvykle se taky může pohybovat mnohem rychleji. V hlemýždím tempu se divák mate obtížněji.

Vlastně to ani nejde. Greaves předvede první fázi, pak ruce vrátí, ale nikomu, kdo dával pozor, by neuniklo, že teď mluvítko drží v levé dlani.

Zkouší pokračovat, okázale (a velmi pozvolna) zavlní prsty na levé ruce, aby zakryl okamžik, kdy si mluvítko upustí zpátky do pravé. Hladovci se zavrtí. I když je Greaves se svými gesty opatrný, nemá daleko od toho, aby je přivedl do bdělého stavu. Dívka se pořád nedívá jeho směrem, ale něco na jejím držení těla hovoří o zvýšené ostražitosti. Vypadá zaujatě, ale jestli kouzlem, nebo bezprostřední příležitostí k jídlu, to Greaves nedokáže určit.

A dál už to pokoušet nemůže. Musí kouzlo ukončit, než ho zabije.